

udstedelse af forbud ikke eller i hvert fald kun meget sjældent benyttes i politikredsen.

Politimesteren har om begrundelsen herfor anført:

»at gadeprostitutionen i Odense er koncentreret i et snævert afgrænset og mindre befærdet område af byen domineret af erhvervsjendomme og således kan foregå uden at give anledning til væsentlig ulempe for omboende eller forbipasserende.

I området har Odense kommune etableret et kombineret værested og rådgivningstilbud for de gadeprostituerede, og det har herefter været min opfattelse, at den spredning af prostitution, som en indgriben efter politivedtægten måtte antages at bevirke, dels ville medføre væsentligt større ordensmæssige gener, og dels ville vanskeliggøre den sociale indsats.«

Som det fremgår af udtalelserne, synes de prostituerede i København i højere grad end i Odense at færdes i områder, hvor der af hensyn til omboende og forretningsdrivende kan blive tale om at udstede forbud efter politivedtægten § 6, hvorfor ordensmæssige hensyn kan begrunde forskellen i anvendelsen af politivedtægternes bestemmelser.

Ad spm. nr. S 3419

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Jan Kørpe Christensen i folketingssamlingen 1995-96 stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, for handlingerne side 8159, lød således:

Til justitsministeren (23/8 96) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Mener ministeren, at en person ansat i sundhedsvæsenet bryder sin tavshedspligt, hvis den giver oplysninger om en somalisk kvinde, hun ved har givet en anden offentlig forvaltning, her Udlændingestyrelsen, usande oplysninger om, at hun har fem børn, som hun nu søger familiesammenføring med i Danmark?«

Supplerende svar (24/10 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

1. Som det fremgår af Justitsministeriets foreløbige svar af 2. september 1996, har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Sundhedsministeriet.

I Sundhedsministeriets udtalelse er bl.a. anført følgende:

»Sundhedsministeriet har ikke nærmere kendskab til den konkrete sag.

Regler om sundhedspersoners tavshedspligt findes i flere bestemmelser spredt i lovgivningen. Straffelovens §§ 152-152 f foreskriver en tavshedspligt dels for offentligt ansatte (§ 152), dels for andre persongrupper, herunder autoriseret sundhedspersonale (§ 152 b) og deres medhjælpere (§ 152 c). Det indebærer, at der generelt gælder en tavshedspligt for personer, som er beskæftiget inden for sundhedssektoren, uanset om de er beskæftiget i den private eller offentlige del af sundhedssektoren.

For sundhedspersonale i den offentlige sundhedssektor indeholder forvaltningslovens (§§ 27-32), og lov om offentlige myndighedsregistre (§§ 16-21) nogle bestemmelser, der præciserer straffelovens regler. Tilsvarende indeholder lov om private registre bestemmelser, som uddyber straffelovens tavshedspligt for sundhedspersonale i den private sundhedssektor.

Udover disse regler findes der tillige bestemmelser om tavshedspligt i den lovgivning, der regulerer særlige personalegruppers forhold, f.eks. lægelovens § 9, sygeplejerskelovens § 6 og terapiassistentlovens § 8.

Disse specialregler har imidlertid ikke selvstændig betydning ved siden af straffeloven, men er alene af pædagogisk betydning. Spørgsmålet om tavshedspligtens omfang skal derfor vurderes efter straffelovens bestemmelser om tavshedspligt, som henhører under Justitsministeriets område.«

2. Som anført i Sundhedsministeriets udtalelse er der i straffelovens § 152 fastsat regler om tavshedspligt for offentligt ansatte, herunder personer, der gør tjeneste i den offentlige sundhedssektor.

Reglerne indebærer, at den, som virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, og som uberettiget videregiver eller udnytter fortrolige oplysninger, hvortil den på gældende i den forbindelse har fået kendskab, straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder.